

Sygn. akt I ACa 1666/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Sędziowie: SA Lilla Mateuszczyk

del. SO Jacek Pasikowski (spr.)

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **S. K. (1) - prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) w B.**

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygn. akt X GC 306/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz S. K. (1) - prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) w B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1666/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda S. K. (1) kwotę 315.404,25 złotych z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 31.609,38 złotych od dnia 21 września 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 13.239,13 złotych od dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 169.492,94 złotych od dnia 27 września 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 24.034,25 złotych od dnia 27 września 2011 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 8.127,84 złotych od dnia 15 października 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.003,00 złote od dnia 15 października 2011 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 48.897,91 złotych od dnia 15 października 2011 roku do dnia zapłaty.

Nadto Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 22.988,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobranie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2.500,89 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 21 grudnia 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na okres od 2011 roku do 2022 roku umowę, której przedmiotem było dostarczanie przez pozwaną biomasy drzewnej oraz biomasy agro zgodnej ze specyfikacją techniczną podaną w umowie, zaś ilości biomasy w poszczególnych latach obowiązywania umowy określał załącznik nr 3. Pozwana miała realizować dostawy na swój koszt i była odpowiedzialna za organizację transportu do wydzielonych składowisk biomasy usytuowanych w elektrowniach (...), A. i K.. Odbiór dostaw miał odbywać się poprzez ważenie towaru na wagach, po zidentyfikowaniu dostawy na podstawie prawidłowo wystawionego dokumentu WZ, zaś wyładunek miał potwierdzać na tym dokumencie uprawniony pracownik odbiorcy i (...) Spółki Akcyjnej, zaś przedstawiciel dostawcy był zobowiązany do potwierdzenia własnoręcznym podpisem poboru próbki biomasy na dokumencie identyfikującym daną próbkę. W art. 5.5 umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku postanowiono, że w przypadku stwierdzenia przez pracownika odbiorcy dostawy biomasy niezgodnej z wymaganiami umownymi i zanieczyszczeń biomasy, odbiorca ma prawo do odmowy odbioru dostawy, zaś w przypadku, gdy stwierdzenie niezgodności nastąpiło już po całkowitym lub częściowym rozładunku, dostawca na własny koszt dokona odbioru dostarczonego materiału, w terminie do trzech dni od daty rozładunku biomasy niezgodnej z umową. Po upływie tego terminu dostarczony materiał miał być usunięty z miejsca dostawy przez odbiorcę, a kosztami z tego wynikłymi obciążony dostawca. W art. 7.4 umowy dostawca, a zatem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zobowiązała się do wprowadzenia wewnętrznego systemu kontroli jakości biomasy obejmującego całość biomasy dostarczanej do odbiorcy.

Umowa przewidywała nadto kary umowne za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy, a nadto w art. 14 strony wprowadziły postanowienia dotyczące rozwiązania umowy. W szczególności w ustępie 2 art. 14 postanowiono, że odbiorcy przysługuje prawo rozwiązania umowy z zachowaniem siedmiodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku istotnego naruszenia przez dostawcę postanowień umowy, które nie zostało zaniechane mimo pisemnego powiadomienia zawierającego określenie istotnych szczegółów naruszenia, co jak stwierdzono, dotyczy przypadków, o których mowa w art. 5.5 i 7 umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku.

Strony sporu nawiązały kontakty gospodarcze wiosną 2011 roku, gdy pracownik pozwanej R. B. złożył powodowi ofertę dotyczącą dostaw biomasy drzewnej (trocin) do Elektrowni (...). Powód przyjął przedmiotową ofertę, jednak strony nie spisały żadnej umowy na piśmie, ani nie ustaliły żadnych szczególnych parametrów biomasy poza jej rodzajem. R. B. przekazał powodowi bloczek formularzy WZ ostemplowanych przez pozwaną Spółkę, których miała używać firma powoda przy realizacji dostaw.

Spółka (...) była zainteresowana nabywaniem od powoda wyłącznie biomasy drzewnej, jako że sama była producentem biomasy agro. Powód jednak nalegał, aby realizowane dostawy obejmowały również biomasę agro, gdyż dłużnik S. K. (1) tylko wydając powodowi biomasę agro mógł z nim rozliczyć się z istniejących zobowiązań. Pracownik pozwanej R. B. kilkakrotnie zgodził się na dostarczenie biomasy agro, przy czym strony nigdy nie określały jej parametrów.

Jakość biomasy rolnej i biomasy drzewnej dostarczanej przez powoda do E. A. nie była kontrolowana przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

W istocie współpraca stron polegała na tym, iż powód swoim transportem dostarczał biomasę uzgodnionego rodzaju i ilości do Elektrowni (...) wraz z dokumentem WZ, w którym wpisane były rodzaj i ilość biomasy, data i numer rejestracyjny pojazdu, zaś jako dostawca figurował nie powód, lecz pozwana Spółka (...). Żaden z przedstawicieli pozwanej przez cały okres współpracy z powodem nie kontrolował dostarczanej biomasy, nie sprawdzał jej asortymentu i jakości. Po wyładowaniu towaru na placu rozładunkowym Elektrowni (...) (zsypanie naczepą samowyladowczą) były pobierane przez pracowników Elektrowni próbki biomasy do badań. Z chwilą zakończenia rozładunku biomasy pracownicy Elektrowni (...) potwierdzali na dokumencie WZ wystawionym przez powoda lecz na rzecz pozwanej fakt dostarczenia towaru. Na tej podstawie powód następnie wystawiał fakturę VAT dla Spółki (...). Z uwagi na pracę Elektrowni (...) w systemie ciągłym (trzymianowym) dostawy były wykonywane często w godzinach wieczornych i nocnych. S. K. (1) wykonał w ten sposób kilkadziesiąt dostaw. Powód nie był informowany o treści umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku zwartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na podstawie której pozwana realizowała dostawy biomasy do Elektrowni (...).

W powyższy sposób, powód po wykonaniu dostaw biomasy w okresie od 1 do 21 września 2011 roku obciążył pozwaną fakturami VAT: nr (...) z dnia 6 września 2011 roku za biomasę drzewną na kwotę 31.609,38 złotych, nr 09/09/2011 z dnia 8 września 2011 roku za biomasę drzewną na kwotę 13.239,14 złotych, nr 12/09/2011 z dnia 12 września 2011 roku za biomasę agro (pelet ze słomy) na kwotę 169.492,94 złotych, nr 13/09/2011 z dnia 12 września 2011 roku za biomasę drzewną na kwotę 24.034,25 złotych, nr (...) z dnia 30 września 2011 roku za biomasę drzewną na kwotę 8.127,84 złotych, nr (...) z dnia 30 września 2011 roku za biomasę agro (pelet ze słomy) na kwotę 20.003 złote i nr 04/09/2011 z dnia 6 września 2011 roku za biomasę agro (pelet ze słomy) na kwotę 48.897,91 złotych. Każda z wyżej wskazanych faktur przewidywała termin płatności 14 dni.

Realizując umowę zawartą przez strony niniejszego postępowania w dniu 23 września 2011 roku działający z ramienia przedsiębiorstwa powoda M. K. (1) oraz D. K. dostarczyli po zmroku do Elektrowni (...) biomasę dwoma ciężarówkami, zaś według dokumentów WZ przedmiotem dostawy była biomasa agro w ilości 50 ton. Będąca przedmiotem dostawy biomasa miała pochodzić z firmy dłużnika powoda, który w ten sposób rozliczał się ze S. K. (1). Po rozładunku biomasy pracownicy elektrowni stwierdzili niezgodność pomiędzy biomasą o cechach wynikających z dokumentów WZ, a biomasą faktycznie dostarczoną przez powoda. Niezgodność polegała na fakcie wykazania w dokumentach dostawy dostarczenia biomasy agro, podczas gdy w rzeczywistości dostarczono biomasę drzewną. Był to pierwszy i jedyny przypadek niezgodnego z umową zawartą przez pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. dostarczenia towaru do finalnego odbiorcy.

W dniu 23 września 2011 roku działający w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. S. W., powiadomił (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. o wstrzymaniu odbierania dostaw realizowanych na podstawie umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku i podał, iż w tym dniu do Elektrowni (...) nastąpiła dostawa biomasy realizowana przez M. K. (1) i D. K., a dostarczona biomasa była niezgodna z dowodem WZ oraz biletym wagowym. Spółka (...) jednocześnie wezwała pozwaną do bezwzględnego zabrania wadliwej biomasy z Elektrowni (...).

W odpowiedzi na powyższe powiadomienie Spółka (...) w dniu 26 września 2011 roku wyjaśniła, że M. K. (1) i D. K. nie są pracownikami pozwanej, a działają w imieniu poddostawcy dowożącego własny surowiec i podała, że zaniechała dalszej współpracy tym poddostawcą, a wadliwa biomasa zostanie zabrana z Elektrowni (...). Pozwana zadeklarowała nadto wzmoczenie kontroli nad w innymi firmami realizującymi dostawy biomasy na jej zlecenie, by zapobiec podobnym sytuacjom w przyszłości i zwróciła się do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o szybkie cofnięcie decyzji o wstrzymaniu dostaw biomasy.

Biomasa dostarczona przez powoda do Elektrowni (...) w dniu 23 września 2011 roku do Elektrowni (...) została w dniu 27 września 2011 roku na koszt powoda usunięta ze składowiska tejże elektrowni, a powód kosztami tej operacji nie obciążył pozwanej.

Pismem z dnia 28 września 2011 roku wiceprezes (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. powiadomił pozwaną o istotnym naruszeniu postanowień umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku i potwierdzi, iż w związku z przedmiotowym naruszeniem wstrzymuje wszelkie dostawy biomasy od pozwanej do czasu wyjaśnienia zaistniałych okoliczności. W piśmie wskazano nadto, iż dostawa biomasy niezgodnej z dokumentem WZ wskazuje na świadome działanie zmierzające do uzyskania nieuzasadnionych korzyści materialnych.

Z kolei pismem z dnia 4 października 2011 roku pozwana ponowiła oświadczenie, iż osoby dostarczające biomasę w dniu 23 września 2011 roku nie są jej pracownikami oraz, że biomasę nie pochodziła z jej, a była towarem powoda i przyznała, iż nie dokonała weryfikacji jakości tej biomasy.

Pismem z 23 listopada 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. rozwiązała za siedmiodniowym wypowiedzeniem na podstawie art. 14.2 zawarłą z pozwaną umowę dostawy biomasy z dnia 21 grudnia 2010 roku. Jako przyczynę rozwiązania umowy podano istotne naruszenie postanowień umowy to jest art. 5.5 i odpowiedzialność pozwanej za dostarczaną biomasę i za osoby, przy pomocy których pozwana realizowała przedmiot umowy.

W skierowanym do powoda piśmie z dnia 24 listopada 2011 roku pozwana wskazała, iż z uwagi na problemy związane z dostarczoną przez powoda w dniu 23 września 2011 roku do Elektrowni (...) biomasą, tytułem naprawienia szkody obciążyła S. K. (2) kwotą 1.536.487,90 zł, wynikającą z załączonej noty obciążeniowej nr 01/11/2011. Jednocześnie Spółka (...) oświadczyła, że powyższą wierzytelność potrąca z wierzytelnością powoda wynikającą z nieuregulowanych ośmiu faktur wystawionych przez powoda. W tej samej dacie pozwana skierował do powoda oświadczenie o potrąceniu, notę obciążeniową z dnia 21 listopada 2011 roku i rozrachunki na okoliczność wierzytelności powoda. Przedmiotowe rozrachunki wskazują osiem faktur na łączną kwotę 315.404,46 złotych, w tym fakturę nr (...) na kwotę 0,01 zł oraz pozostałych siedem faktur na kwotę 315.404,45 złotych. Przesyłka zawierająca powyższe dokumenty została doręczona S. K. (1) w dniu 25 listopada 2011 roku.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie wystąpiła na drogę sądową przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. z żadnymi roszczeniami z tytułu rozwiązania wieloletniej umowy dostawy z dnia 21 grudnia 2010 roku.

Kwota utraconego przez pozwaną zysku na skutek rozwiązania umowy przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. za okres od wstrzymania dostaw do rozwiązania umowy wyniosła 598.007,15 złotych i obejmuje kwotę utraconych przychodów, pomniejszoną o koszty i podatek dochodowy. W zakresie kosztów uzasadnione jest ich przyjęcie w wysokości 3%, jako że w działalności handlowej polegającej na zakupie towaru u zewnętrznego dostawcy i dostarczeniu towaru przez tegoż dostawcę do punktu odbioru koszty ograniczają się do kosztów telefonów, kosztów biurowych (wystawianie dokumentów, przyjmowanie zamówień i składanie ich u dostawców) i częściowych kosztów prowadzenia rachunków bankowych i rozrachunków z firmami.

Po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego w oparciu o który dokonane zostały powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż w sprawie zastosowanie mają przepisy regulujące umowę sprzedaży, a w szczególności art. 535 k.c. zgodnie z którym, przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W ocenie Sądu I instancji fakt dokonania sprzedaży i wydania pozwanej sprzedanego towaru jest w sprawie niesporny, a tym samym na Spółce (...) ciążył obowiązek zapłacenia ceny. Powód bowiem zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. wykazał fakt wydania biomasy objętej fakturami pozwanej, ta zaś nie wykazała, iż dokonała zapłaty za przedmiotowy surowiec, a podniosła zarzut potrącenia własnej wierzytelności z należnościami dochodzonymi pozwem.

Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone pod rządą przepisów Kodeksu postępowania cywilnego obowiązujących do dnia 3 maja 2012 roku które regulowały między innymi postępowanie w sprawach gospodarczych. W tym postępowaniu zgodnie z art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. przedstawienie wierzytelności do potrącenia mogło nastąpić przy jej udowodnieniu dokumentami. Nie dotyczyło to natomiast sytuacji, gdy

oświadczenie o potrąceniu było skutecznie złożone przed procesem, gdyż wówczas dowodzenie podlegało zasadom ogólnym. Sąd I instancji wskazał, że należy bowiem odróżnić od potrącenia jako czynności materialnoprawnej – zarzut potrącenia będący czynnością procesową i powołał się wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 roku (II CSK 243/08, LEX nr 560544). Złożenie zatem przed doręczeniem stronie przeciwnej odpisu pozwu oświadczenia o potrąceniu powodowało, że w procesie toczącym się według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych dowodzenie zasadności takiego oświadczenia nie doznawało ograniczeń wynikających z art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. Skoro pozwana bezspornie przed otrzymaniem odpisu pozwu złożyła oświadczenie o potrąceniu, nie była ograniczona w powołaniu się na powyższe potrącenie w tym procesie i zgłaszaniu na tą okoliczność wniosków dowodowych. Sąd I instancji zauważył jednak, iż potrącenie pozwanej dotyczyło kwoty szkody doznanej przez pozwaną z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z innej umowy sprzedaży.

W sytuacji określonej w art. 498 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Przesłanką zatem skutecznego potrącenia ustawowego jest istnienie dwóch jednorodzących, wymagalnych i zaskarżalnych wzajemnych wierzytelności stron względem siebie. W sytuacji zatem, gdy na pozwaną do potrącenia przedstawiła kwotę roszczenia odszkodowawczego to na tej stronie procesu spoczywał obowiązek wykazania stosownych faktów, tym bardziej, że powód kwestionowała przedstawioną do potrącenia wierzytelność. Tym samym zgłaszając powyższy zarzut potrącenia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zgodnie z art. 471 k.c. winna wykazać przesłanki odpowiedzialności kontraktowej, a zatem niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie dłużnika, stanowiące niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, poniesioną szkodę oraz związek przyczynowy pomiędzy bezprawnym działaniem lub zaniechaniem dłużnika a szkodą wierzyciela. Sąd Okręgowy uznał, iż dwie pierwsze przesłanki zostały przez pozwaną wykazane, gdyż powód realizując umowę sprzedaży biomasy dla pozwanej (towaru dostarczanego do Elektrowni (...)) dopuścił się nienależytego wykonania zobowiązania w zakresie dostawy z dnia 23 września 2011 roku. W stanie faktycznym sprawy jest poza sporem, że przedmiotem sprzedaży w tym dniu miała być biomasa agro, zaś faktycznie dostarczona została biomasa drzewna, a powód nie kwestionował nienależytego wykonania zobowiązania i na własny koszt usunął z miejsca dostawy niewłaściwą biomasę. W ocenie Sądu I instancji dowiedziona została w oparciu o opinię biegłego także szkoda poniesiona przez pozwaną w kwocie kwotą 598.007,15 złotych. Kluczowym zatem pozostało wykazanie związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem powoda jako dłużnika a szkodą pozwanej jako wierzyciela. Związek przyczynowy ma miejsce, jeżeli szkodę można i należy uznać za zwykłe następstwo zdarzenia szkodzącego, nie zaś gdy przyczyną szkody były inne zdarzenia z których ostatecznie szkoda wynikła. W ocenie Sądu Okręgowego w tej sprawie nie można stwierdzić, że szkoda pozwanej w kwocie 598.007,15 zł była zwykłym następstwem działania powoda i stwierdził, że szkoda wynikła z szeregu czynników, w tym z zaniechań samej pozwanej, która nie podjęła działań niezbędnych do zachowania wymogu należytej staranności, do których podjęcia była zobowiązana z mocy umowy, jaką zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K..

Po pierwsze Sąd Okręgowy uznał, iż postępowanie dowodowe nie wykazało by powód został w jakikolwiek sposób powiadomiony o treści umowy łączącej pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.. Zdaniem Sądu, aby powód jako dłużnik pozwanej (osoba, przy pomocy której pozwana wykonywała zobowiązanie) miał odpowiadać wobec pozwanej na warunkach wynikających z umowy zawartej przez pozwaną ze Spółką (...) powinien o tych warunkach być powiadomiony i je zaakceptować, a takie zdarzenie nie miało miejsca. Z kolei strony sporu nie zawarły żadnej umowy na piśmie, ani nie ustaliły choćby ustnie żadnych szczególnych warunków odpowiedzialności powoda za niewykonanie zobowiązania. Wszelkie ustalenia czyniono ustnie, uzgadniając jedynie ilość, rodzaj i cenę towaru z miejscem i datą jego dostarczenia, a w obrocie między stronami funkcjonowały jedynie faktury, gdyż dokumenty WZ wystawiał powód sygnując je firmą pozwanej i faktycznie dotyczyły one tylko relacji pomiędzy pozwaną, a Spółką (...). Co więcej, fakt dojścia do wydania na rzecz PAK BIOPALIWA w dniu 23 września 2011 roku niewłaściwego towaru był skutkiem sprzecznego z ustaleniami stron działania powoda (który bezsprzecznie wydał towar niezgodny z umową), jak i zaniechania pozwanej, która wbrew treści umowy łączącej ją ze Spółką (...) nie dokonała, a właściwie nigdy nie dokonywała żadnej kontroli jakości dostarczanego przez powoda towaru. Z

tego punktu widzenia powtarzane deklaracje pozwanej w korespondencji kierowanej przez pozwaną do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o „wzmoczeniu kontroli” nad dostarczaną biomasą są całkowicie nieadekwatne do faktycznej sytuacji i wręcz gołosłowne. Jeżeli bowiem pozwana zawierając umowę ze Spółką (...) przyjęła na siebie odpowiedzialność za jakość dostarczanej biomasy i zobowiązała się do kontrolowania tej jakości, winna była zachowywać się zgodnie z tą umową, a zatem z należytą starannością realizować obowiązek kontroli jakości wydawanego swemu kontrahentowi towaru. Miało to wręcz szczególne znaczenie przy powierzaniu wykonania umowy przez pozwaną podwykonawcom. Brak takiego działania pozwanej należy uznać w procesie za udowodniony. Jeżeli zatem pozwana, wbrew własnym możliwościom organizacyjnym zawarła umowę z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., to szkoda wynikła z niewykonania tej umowy (niemożliwej do wykonania przez pozwaną zgodnie z pełną treścią umowy) pozostaje w pierwszym rzędzie w związku przyczynowym zaniechaniem kontroli jakości biomasy przez pozwaną.

Z kolei szkoda pozwanej miała wyniknąć z faktu wypowiedzenia z zachowaniem siedmiodniowego terminu wieloletniej umowy dostawy łączącej pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.. W piśmie z dnia 23 listopada 2011 roku jako podstawę rozwiązania umowy Spółka (...) podała art. 14.2 umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku, a jako przyczynę rozwiązania umowy wskazała istotne naruszenie postanowień umowy to jest art. 5.5 i odpowiedzialności pozwanej za dostarczaną biomasę i za osoby, przy pomocy których pozwana realizowała przedmiot umowy. Treści wskazanego wyżej art. 14.2 umowy łączącej pozwaną stanowił, że odbiorcy [Spółce (...)] przysługuje prawo rozwiązania umowy z zachowaniem siedmiodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku istotnego naruszenia przez dostawcę [pozwana] postanowień umowy, które nie zostało zaniechane mimo pisemnego powiadomienia zawierającego określenie istotnych szczegółów naruszenia. Obejmować miało to w szczególności przypadki określone w art. 5.5 i art. 7 umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku. Brzmienie jednak zacytowanych wyżej przepisów umowy nie dotyczyło wypadku, który został opisany w stanie faktycznym sprawy. Nie było to bowiem ani dostarczenie biomasy niezgodnej z wymaganiami umownymi, określonymi w załącznikach nr 1 i 2 do umowy, bądź zanieczyszczonej (art. 5.5), ani też nie zachowanie wymaganych parametrów fizyko-chemicznych biomasy, także określonych w załącznikach nr 1 i 2 (art. 7) niemniej jednak w ocenie Sądu I instancji dostarczenie w dniu 23 września 2011 roku biomasy drzewnej w miejsce zamówionej biomasy agro objęte jest dyspozycją art. 5.5. umowy, gdyż faktycznie dostarczona biomasa była niezgodna z warunkami zamówienia, a tym samym umowy.

Za najważniejszą kwestię wpływającą na rozstrzygnięcie sprawy uznał Sąd Okręgowy okoliczność, iż art. 14.2 umowy pozwanej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wprowadzał umowny tryb, jaki winien być wyczerpany celem zastosowania rygору rozwiązania umowy. Rozwiązanie umowy w tym trybie było możliwe, o ile dostawca dopuścił się istotnego naruszenia umowy (co w sprawie miało miejsce) oraz jeżeli naruszenie to nie zostało zaniechane mimo pisemnego powiadomienia zawierającego określenie istotnych szczegółów naruszenia. Innymi słowy, w przypadku istotnego naruszenia umowy zamawiający winien powiadomić pisemnie pozwaną o takim fakcie wskazując szczegółowo na zaistniałe okoliczności, a dopiero w przypadku powtórzenia się takiego naruszenia miał prawo do rozwiązania umowy za siedmiodniowym okresem wypowiedzenia. Przed dniem 23 września 2011 roku bezspornie nie miał miejsca żaden fakt dostarczenia niewłaściwej biomasy, zaś po dostarczeniu niewłaściwej co do rodzaju biomasy w dniu 23 września 2011 roku, odbiorca wstrzymał odbiór dostaw, jak się później okazało na dwa miesiące, a następnie bez wznowienia dostaw rozwiązał umowę. Tym samym rozwiązanie umowy przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. nastąpiło jako wynik jednokrotnego naruszenia umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku, a tym samym w sprzeczności z art.14.2 umowy tej umowy. Skoro pozwana wywodzi swoją szkodę z faktu rozwiązania z nią wieloletniej umowy dostawy przez Spółkę (...) w wyniku nienależytego działania powoda, to nie można uznać istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniem powoda, a wskazaną szkodą. Jeżeli bowiem do rozwiązania umowy przez odbiorcę nie było podstaw, to szkoda wynikła z rozwiązania tej umowy nie może obciążać powoda. Sąd I instancji podniósł nadto, iż pozwana przedstawiła do potrącenia kwotę z tytułu szkody poniesionej wskutek utraty spodziewanych korzyści nie za okres po rozwiązaniu z nią umowy przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., lecz za okres od dnia 23 września 2011 roku do rozwiązania umowy, a więc za okres wstrzymania dostaw. Treść umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku nie przewiduje możliwości wstrzymania dostaw przez odbiorcę, a tym samym takie zachowanie nie znajdowało podstaw kontaktowych i było bezpodstawne. Jeżeli

zatem pozwana wywodzi szkodę z działania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. niezgodnego z umową to tym bardziej trudno dopatrzeć się związku przyczynowego pomiędzy wcześniejszym działaniem powoda, a tak wskazaną i wyliczoną szkodą pozwanej. Jak wynika z ustaleń dokonanych w toku postępowania pozwana nie podjęła żadnych działań prawnych wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. pomimo bezpodstawnego wstrzymania odbioru dostaw i pomimo rozwiązania umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku w sposób sprzeczny z dyspozycją art. 14.2. tej umowy.

Brak związku przyczynowego pomiędzy działaniem powoda, a szkodą pozwanej wyłącza konieczność badania winy po stronie powoda jako dłużnika pozwanej która jest domniemana. Tym niemniej zdaniem Sądu Okręgowego należało odnieść się do tej okoliczności. Pozwana wskazywała bowiem, że działanie powoda w postaci dostarczenia biomasy innego rodzaju niż umówiony (drzewnej zamiast agro) było celowe i wywołane chęcią osiągnięcia dodatkowego zysku wynikającego z faktu dwukrotnie wyższej ceny biomasy agro w stosunku do faktycznie dostarczonej drzewnej, zaś osoby dostarczające biomasę miały dopuścić się manipulacji przy pobieraniu próbek biomasy do badań poprzez próbę dostarczenia biomasy drzewnej, która na wierzchu ładunku była przykryta biomasą agro. Powyższe okoliczności w żaden sposób nie zostały jednak wykazane i stanowią wyłącznie nie poparte dowodami przypuszczenia Spółki (...).

W oparciu o powyższe rozważania Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, iż pozwana nie wykazała zaistnienia przesłanek potrącenia, zaś brak potrącenia nakazuje przyjęcie zasadności roszczenia powoda o zapłacenie za sprzedany pozwanej towar objęty siedmioma fakturami VAT stanowiącymi podstawę powództwa. Mając to na względzie Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną kwotę 315.404,45 złotych wraz z wynikającymi z art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetkami ustawowymi, które zostały naliczone od dnia następnego po terminie zapłaty określonej w każdej z faktur, zaś o kosztach postępowania rozstrzygnął w oparciu o wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Wyrok z dnia 17 kwietnia 2014 roku w całości apelacją zaskarżyła strona pozwana zarzucając rozstrzygnięciu:

- naruszenie prawa materialnego to jest art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, iż między działaniem powoda, a doznaną szkodą brak było związku przyczynowego,
- naruszenie prawa materialnego to jest art. 498 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy pozwana udowodniła, iż służy jej wobec powoda konkretne roszczenie o charakterze odszkodowawczym mające swoje źródło w nienależytym wykonaniu zobowiązania przez powoda, a zatem, że ma wobec powoda własną wierzytelność wymagalną w dacie składania oświadczenia o potrąceniu, uzasadnioną pod względem faktycznym i prawnym, która została skutecznie potrącona z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu,
- naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie niewłaściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków M. J., R. B. i M. K. (2) skutkujące bezpodstawnym przyjęciem, iż: szkoda pozwanej nie była zwykłym następstwem działania powoda, a brak kontroli jakości biomasy był jednym z czynników z których wynikła szkoda, a nadto, iż brak powiadomienia powoda o szczegółach umowy łączącej pozwaną ze Spółką (...) był jednym z czynników, z których wynikła szkoda.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o zamianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powód S. K. (1) wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom apelacji dotyczącym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. a w konsekwencji art. 361 § 1 k.c. zaskarżone rozstrzygnięcie oparte zostało na logicznej i zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie i dowody znalazły wyraz w toku postępowania sądowego, a trafność ich oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji zasadniczo nie może budzić wątpliwości.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do twierdzenia skarżącego, jakoby we właściwy sposób sprawował kontrolę nad dostawami biomasy przez powoda, a nawet jeśli tak nie było to nie wpłynęło to na powstanie szkody. Analizując powyższe okoliczności po pierwsze należy odwołać się do art. 7.4 umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku zwartej przez pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. w którym apelująca zobowiązała się do wprowadzenia wewnętrznego systemu kontroli jakości biomasy obejmującego całość biomasy dostarczanej do odbiorcy. Po drugie uwzględniając fakt, iż pozwana jest przedsiębiorcą obowiązywały ją reguły szczególnej, zawodowej staranności wynikające z art. 355 § 2 k.c. Ocena należytej staranności ma charakter zobiektywizowany, a w odniesieniu do przedsiębiorcy, dodatkowo uwzględnia zawodowy charakter działalności. Od podmiotu takiego wymaga się posiadania niezbędnej wiedzy fachowej, która obejmuje nie tylko formalne kwalifikacje, ale również ustalone standardy wymagań (patrz: Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz pod red. K. Pietrzykowskiego, C.H. Beck, Warszawa 2011, s. 1284). Staranność musi zatem prowadzić do znajomości umów które się zawiera oraz praw i obowiązków z nich wynikających, gdyż taki miernik dotyczy każdego w ramach staranności ogólnie wymaganej.

Z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, iż apelujący nie prowadził jakiegokolwiek systemu kontroli dostaw biomasy, nie zawarł z powodem pisemnej umowy, a co więcej udostępnił mu bloczek własnych dokumentów WZ opatrzonych pieczęciami Spółki (...), które wypełniał powód bez jakiegokolwiek nadzoru. W tym stanie rzeczy należy przyjąć z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, iż gdyby pozwana we właściwy sposób kontrolowała każdą dostarczaną partię biomasy do zdarzenia które miało miejsce w dniu 23 września 2011 roku z całą pewnością by nie doszło. To zatem brak właściwego nadzoru prowadził do wstrzymania dostaw, a następnie do rozwiązania wieloletniej umowy za siedmiodniowym wypowiedzeniem. Nie można zatem akceptować stanowiska skarżącej, iż powyższe czynniki, a przede wszystkim brak staranności, nie wpłynęły na powstanie szkody.

Zarzucając Sądowi I instancji niewłaściwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego skarżący próbuje doprowadzić do uznania, iż powód znał treści umowy zawartej w dniu 21 grudnia 2010 roku przez pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., a nadto, iż szkoda była zwykłym następstwem działań powoda. Przyjęcie takiej koncepcji także nie daje podstaw do przyjęcia odpowiedzialności powoda. O ile bezspornym jest, iż w dniu 23 września 2011 roku została dostarczona niewłaściwa biomasa, o tyle taki fakt w oparciu o zapisy umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku nie dawał Spółce (...) podstaw do wstrzymania kolejnych dostaw, a także rozwiązania umowy z apelującym. Sąd I instancji wskazał jednoznacznie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia art. 14.2 umowy, zgodnie z którym rozwiązanie umowy w tym trybie było możliwe, gdy dostawca dopuścił się istotnego naruszenia umowy oraz jeżeli naruszenie to nie zostało zaniechane mimo pisemnego powiadomienia zawierającego określenie istotnych szczegółów naruszenia. Gdyby zatem powód hipotetycznie znał treść umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku nie mógłby racjonalnie przewidywać skutku w postaci wstrzymania zamówień dalszych dostaw, ani rozwiązania umowy na mocy art. 14. 2 bez uprzedniego pisemnego powiadomienia.

Normalny związek przyczynowy - w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. - między określonym zdarzeniem, a szkodą zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest normalnym następstwem tego rodzaju zdarzeń (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 października 2014 roku I ACa 824/14, Lex 1554766). Tym samym powód w wypadku, gdyby znał treść umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku nie mógł w normalnym toku rzeczy przewidywać, iż skutkiem dostarczenia niewłaściwej biomasy będzie wstrzymanie kolejnych dostaw i ostatecznie rozwiązanie umowy przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.. Opisane działanie ostatecznego odbiorcy biomasy ewidentnie pozostawało w sprzeczności z postanowieniami umownymi. Trafnie zatem wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, iż apelująca nie podjęła żadnych działań prawnych przeciwko Spółce (...), choć w istocie

to ten podmiot naruszył postanowienia umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku. Pamiętać należy, iż odpowiedzialność powoda wobec apelującej wynika z ustnej umowy, a zatem jest odpowiedzialnością kontraktową. Analogiczna odpowiedzialność wynika z treści umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie istnieją żadne przesłanki do przypisania powodowi innej postawy odpowiedzialności niż kontraktowa, a w szczególności odpowiedzialności deliktowej.

Zarzuty apelacji nie kwestionują istnienia roszczeń powoda dochodzonych w niniejszym postępowaniu, a odnoszą się wyłącznie do kwestionowania przyczyn, które legły u podstaw nie uwzględnia przez Sąd I Instancji dokonanego przez pozwaną w piśmie z dnia 24 listopada 2011 roku potrącenia. Od potrącenia jako czynności materialnoprawnej, odróżnić trzeba zarzut potrącenia będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności. Natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. Do dokonania potrącenia może dojść zarówno w ramach postępowania sądowego, jak i poza nim. Pozwana w sprzeczności od wydanego w sprawie nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2012 roku nie zgłasza zatem zarzutu potrącenia, a zarzut nieistnienia wierzytelności powoda na skutek jej wygaśnięcia w związku z dokonanym w dniu 24 listopada 2012 roku potrąceniem, co jednoznacznie wynika z treści sprzeciwu.

W tym miejscu należy wyraźnie podkreślić, iż do powyższego potrącenia została przedstawiona nie kwota odszkodowania związanego z rozwiązaniem za wypowiedzeniem przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wieloletniej umowy zawartej z pozwaną w dniu 21 grudnia 2010 roku, a kwota odszkodowania za wstrzymanie przez wyżej wskazaną Spółkę kolejnych zamówień dostaw biomasy w okresie od dnia 23 września 2011 roku do dnia 24 listopada 2011 roku, co jednoznacznie wynika z treści noty obciążeniowej z dnia 21 listopada 2012 roku. Co znamienne przedmiotowa nota obciążeniowa została wystawiona w dniu 21 listopada 2011 roku, zaś jej treść obejmuje odszkodowanie za okres który jeszcze nie nastąpił (do dnia 24 listopada 2011 roku). Z kolei oświadczenie o potrąceniu zostało sporządzone w dniu 24 listopada 2012 roku, a zatem dzień przed doręczeniem pozwanej wypowiedzenia umowy z dnia 21 grudnia 2010 roku.

Sąd Okręgowy bez szczegółowych ustaleń wskazał, iż dla wywołania skutku potrącenia konieczne jest jednoczesne zaistnienie następujących przesłanek: wzajemność wierzytelności, jednorodzaowość wierzytelności, ich wymagalność oraz zaskarżalność (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2000 r., III KKN 720/98, Lex nr 51368; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2010 r., VI ACa 364/10, Gazeta Prawna z dnia 21 lipca 2011r.). Zarzut nieistnienia zobowiązania wynikający z oświadczenia o potrąceniu wymaga zatem dokładnego określenia wierzytelności, jej wysokości, wykazania jej istnienia oraz wyrażenia woli potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności. Natomiast przez wymagalność wierzytelności rozumie się stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, a dłużnik jest obowiązany spełnić świadczenie. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek następuje od chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona. Wówczas też następuje początek biegu przedawnienia i dopuszczalności potrącenia (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., V CSK 367/07, Lex nr 371387). Na ogół wymagalność powstaje z chwilą nadejścia terminu spełnienia świadczenia, który może być określony w ustawie bądź oznaczony przez czynność prawną albo wynikać z właściwości zobowiązania. W sytuacji gdy na podstawie wskazanych wyżej parametrów nie da się ustalić terminu spełnienia świadczenia przez dłużnika, przyjąć trzeba, że zobowiązanie ma charakter bezterminowy. W takim wypadku dłużnik powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela do wykonania (art. 455 k.c.). Wezwanie dłużnika przez wierzyciela do wykonania zobowiązania przekształca dotychczasowe zobowiązanie bezterminowe w zobowiązanie terminowe (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 kwietnia 2013 r., I ACa 283/13, Lex nr 1314846). Znaczenie takiego wezwania wierzyciela polega na tym, iż z tą chwilą na dłużniku zaczyna ciążyć obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia, a nie spełniając go w tym okresie, popada w opóźnienie, które uprawnia wierzyciela do żądania odsetek za czas

opóźnienia. Dopóki zatem roszczenie nie stanie się wymagalne, to strony w ramach swobody kontraktowania mogą dokonywać zmian co do terminu płatności.

Zobowiązaniami o charakterze bezterminowym są w szczególności zobowiązania dłużnika do naprawienia szkody (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa 575/06, Lex nr 298549; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 1043/12, Lex nr 1293605; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2012 r., V CSK 379/11, Lex nr 1223734; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, Lex nr 1289360, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2000 r., IV CKN 92/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 36). Taki też charakter ma kwota objęta notą obciążeniową z dnia 21 listopada 2011 roku (k. 129) do której odwołuje się złożone w dniu w dniu 24 listopada 2011 roku przez pozwaną oświadczenie o potrąceniu (k. 127).

W aktach niniejszego postępowania brak jest wezwania powoda do zapłaty kwoty objętej oświadczeniem o potrąceniu to jest kwoty 1.536.487,90 złotych, czego nie dostrzegł Sąd I instancji. Takiego wezwania do zapłaty nie zawiera w szczególności, ani oświadczenie o potrąceniu, ani nota obciążeniowa z dnia 21 listopada 2011 roku. Oświadczenie o potrąceniu złożone w chwili, gdy wierzytelności będące przedmiotem potrącenia nie były jeszcze wymagalne lub nie spełniały innych warunków potrącenia, należy uznać za nieważne i nie ulegające konwalidacji wskutek późniejszego uzyskania przez nie cech potrącalności. W takiej sytuacji dla wywołania zamierzonych przez potrącającego skutków prawnych konieczne jest powtórzenie oświadczenia o potrąceniu. Tym samym oświadczenie o potrąceniu złożone przez apelującą zawarte w piśmie z dnia 24 listopada 2011 roku nie wywołało skutku prawnego w postaci umorzenia wierzytelności z uwagi na brak wymagalności wierzytelności strony pozwanej przedstawionej do potrącenia. Innymi słowy, pozwana aby osiągnąć skutek w postaci umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda w drodze potrącenia, musiałyby spełnić przesłanki z art. 498 § 1 k.c., a w tym co do wymagalności. Natomiast jak już wskazano, w niniejszym przypadku do tego niezbędne było skierowanie do powoda wezwania do zapłaty kwoty odszkodowania za wstrzymanie przez wyżej Spółkę (...) kolejnych dostaw biomasy w okresie od dnia 23 września 2011 roku do dnia 24 listopada 2011 roku, a takie wezwanie nie zostało doręczone.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, zaś w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość przedmiotowych kosztów jest zgodna z § 6 pkt. 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).